

Stuurloos

Rein Adriaensen

Stuurloos

Eerder verschenen boeken:

Het amulet van Siallagan	isbn:978-90-5974-265-9
Het goud voor de keizer	isbn:978-94-6206-348-8
Tranen om te overleven	isbn:978-38-5438-937-8
Het geheim van de zwarte pagode	isbn:978-94-1002-431-8
Dan ga ik even weg	isbn:978-94-0211-972-5
De Murphy symfonie	isbn:978-94-0213-060-7
Maarten	isbn:978-94-0213-784-2

Dank aan: Ella mijn vrouw die me weer de tijd gaf dit boek te schrijven.

Dank aan: Mevrouw Corrie Hol voor de correcties en adviezen.

Auteur: Rein Adriaensen

Cover : Rein Adriaensen

Isbn : 978-94-0214-938-8

Mei 2016

Wat onhandig maakt hij op de steiger van de jachthaven de kabel los van de kleine zwarte bolder waarmee het schip, de Maaïke 2, aan de achterkant vast ligt. Zet de motor in zijn stationair en springt snel aan boord en schakelt de motor in zijn vooruit. Zorgt ervoor dat de achterkant weer tegen de steiger ligt en rent naar de voorplecht, wurmt de kabel los en gaat, terwijl het schip wat afdrijft, terug naar het roer. Zet de motor in zijn achteruit en laat het schip tussen de andere afgemeerde schepen naar het vrije water drijven. Eenmaal vrij van alle obstakels kan hij langzaam wat roer geven en draait gemakkelijk richting de uitgang van de haven.

Als hij een halfuurtje gevaren heeft, kijkt hij om zich heen en gaan zijn gedachten richting de voorraad die hij aan boord zou moeten hebben. Terwijl hij met een aardige snelheid vooruit koerst, komen zijn gedachten bij de proviand. Plotseling weet hij het, de voeding voor de komende paar dagen klopt niet. Toen hij aan stuurboordzijde een mogelijkheid zag om even aan te leggen, ook al was het eigenlijk daar niet toegestaan, doet hij wat hij niet mag. Zet de motor af,

gaat naar beneden, maar komt meteen weer boven en start toch maar weer de motor om maar meteen weg te kunnen, indien het nodig is. Opnieuw gaat hij naar beneden en inspecteert alles. Het klopt wat hij gedacht had.

Er was niet voldoende aan boord. Goede raad is duur. Of hij kan terugkeren of bij de volgende mogelijkheid aanleggen en daar bij een supermarkt zijn inkopen doen. Hij kiest voor het laatste en gaat op weg. Bij de eerstvolgende plaats gaat hij de haven in en zoekt naar een mogelijkheid om aan te leggen. Hij vindt een plekje en wordt geholpen door een man die net zijn fiets tegen een lantaarnpaal heeft gezet om te gaan vissen. "U mag hier niet liggen meneer," zegt de man en wijst op een bord. Nu pas ziet hij het bord en laat de kabel terug gooien. Nog maar nauwelijks de kabel weer aan boord hebbende, ziet hij een man in een donkerblauw pak op een fiets naderbij komen. "Daar zul je de havenmeester al hebben," zegt de visser. "Als u hier tijdelijk wilt afmeren, kunt u dat daar doen," en wijst met zijn vinger naar een open plek een stuk verder.

"Is het de bedoeling om hier vanavond de nacht door te brengen? Dan moet u naar de jachthaven en dat is daarginds

helemaal om de bocht," gaat hij verder. "Ik wil alleen maar fourageren, want ik ben een paar spullen vergeten in te slaan." De havenmeester kijkt naar het schip. "Mooie boot meneer, maar hoe lang denkt u nodig te hebben?" "Een uurtje, tenminste als de supermarkt niet te ver weg is." De visser die op een kleine afstand het heeft aangezien, mengt zich in het gesprek. "De Jumbo is hier vlakbij en die hebben van alles," zegt hij.

De havenmeester zegt : "U mag er een uurtje blijven liggen, maar als ik dan terug kom en u bent nog niet weg dan krijgt u een bon." Hij bedankt de man, die met een vinger aan zijn pet tikt en op zijn fiets springt. Snel wordt met behulp van de visser de boot vastgelegd. Hij sluit de kajuit af en gaat met een tas op weg om de goederen te kopen die hij vergeten was. Met een half uur komt hij sjouwend met zijn eigen tas en een grote plastic tas de kade op. De visser had hem niet opgemerkt en schrok toen hij zei dat hij er alweer was.

"Je liet me schrikken, maar ondertussen heb ik al twee vissen gevangen," en meteen geeft hij een ruk aan zijn hengel om weer een vis binnen te halen. In een leefnet spartelen twee vissen waarvan één grote paling en een platvis.

"Dat benne mooie, dus ze bijten wel op dit moment?" vraagt hij belangstellend. Hij was nog niet uigesproken of een tweede platvis wordt in het leefnet gedaan. "Heb je er interesse in, want zelf heb ik ze niet nodig." vraagt de visser. Hij vertelt dat hij op moet schieten want in de verte ziet hij de havenmeester weer aankomen. Hij gooit de achterste kabel los en springt aan boord. Start de motor en vraagt of de visser de voorste kabel los wil maken. Nog voordat de havenmeester bij hen is, drijft het schip al een anderhalve meter van de kant. "Moet ik nog wat betalen?"roept hij de havenmeester toe. Die lacht alleen maar. "Je vis," roept de visser en loopt met het leefnet naar de rand van de kade. Langzaam laat hij de boot dichterbij komen en pakt een plastic tas aan met drie vissen er in. De havenmeester roept: " Voorzichtig en kom nog eens terug." Als de havenmeester ver genoeg weg is, biedt hij de visser aan om de vis schoon te maken en te bakken. "En dan?"vraagt die. "Nou hier aan boord samen opeten. Jij komt aan boord, we blijven een stukje van de kant en als de vissen op zijn, zet ik je weer af." De visser zet zijn fiets op slot en springt aan boord zodra de boot tegen de kant botst. Tijdens het eten vertelt hij aan de visser waar hij naar

toe wil gaan. Die luisterde aandachtig naar hem en vindt de oversteek naar Engeland en dan langs de kust naar Schotland maar een saaie bedoeling. Het begint al te schemeren als de visser te kennen geeft dat hij naar huis wil. Hij stuurt het schip naar de kant en de visser springt van boord. Hij beseft dat hij nu wel naar de jachthaven moet gaan, want in het donker varen wil hij nog niet doen. In de jachthaven is het stil. Hier en daar brandt een lichtje op een boot. Hij zoekt een plekje vlakbij de uitgang zodat hij morgen gemakkelijk weg kan. Plaats genoeg om er aan te leggen. Na een paar keer proberen ligt hij voor en achter vast. Hij controleert alles en gaat naar beneden. Hij heeft nog maar net de deur achter zich dicht gedaan als er geroepen wordt. Zijn binnenkomst is niet onopgemerkt gebleven. Een man staat op de steiger en vraagt wat hij komt doen. Hij vertelt dat hij de nacht wil doorbrengen en de volgende ochtend zich wil melden omdat het overal al behoorlijk stil is. Hij springt op de steiger en dan herkent de man hem. "Goh Kees, ben je alleen?" vraagt hij. Kees vertelt dat hij alleen is en schudt de beheerder van de werf de hand. "Oké, kom morgen maar naar het kantoor, dan kunnen we meteen even bijkletsen.

O ja en slaap ze." Kees springt weer aan boord en gaat naar binnen terwijl de beheerder de steiger afloopt. Hij slaapt goed die nacht en is eigenlijk al veel te vroeg wakker. Na het ontbijt maakt hij alles gereed om weer te vertrekken. Stapt van boord en begeeft zich naar het kantoor van de beheerder. Na een stevige klopp wordt de deur geopend. "Ik kom even betalen voor de ligplaats van afgelopen nacht," zegt hij tegen de man, die hij nog niet eerder gezien heeft. De man vraagt: "Wanneer en hoe laat bent u gekomen?" Kees vertelt dat het al haast donker was gisterenavond, en dacht tegen half negen. Na wat navraag, kijkt de man hem aan en zegt langs zijn neus weg: "En u vertrekt alweer?" Kees knikt. Met een uitgestrekte hand neemt de beheerder afscheid en laat weten dat, omdat hij zo eerlijk was om voor één nacht het te melden, het deze keer niets kost. "Goede reis en wel thuis," zegt hij nog. Kees geeft hem een hand en gaat weg. Bij de boot is het stil en dus moet hij zelf proberen om weer los en weg te komen. Terwijl hij het voor touw losmaakt bedenkt hij zich hoe gemakkelijk het was toen hij nog met zijn vrouw was. Hij stapt aan boord en start de motor, die zacht zoemend tot leven komt. Omdat het achterwerk slechts om de bolder was gelegd hoeft

hij alleen aan boord het touw los te maken en binnen te halen. Langzaam drijft daarna de boot van de steiger weg.

2

Ja, toen zijn vrouw nog aan boord was, was het heel anders. Omdat het huwelijk niet goed liep, besloten ze op advies van een vriend een zeilboot aan te schaffen, zodat ze wat meer op elkaar aangewezen zouden zijn. Och het ging eerst best moeilijk, want er werd niet veel gepraat die eerste reis, maar bij het laveren en overstag gaan moesten ze wel. En evenzo bij afmeren en vertrekken. Langzamerhand kreeg men weer meer contact met elkaar. Ze begonnen het beiden leuk te vinden en ondernamen in de havens diverse activiteiten, tot die ene dag. Ze waren weer eens vertrokken uit Vlissingen en zouden deze keer afmeren in Scheveningen. Ter hoogte van de ingang van de nieuwe waterweg bij Hoek van Holland, moesten ze overstag gaan voor een immens groot containerschip.

Plotseling ging het door een flinke windvlaag mis en sloeg de ra tegen het achterhoofd van Maaïke, zijn vrouw. Ze sloeg tegen het dek en bleef meteen liggen. Kees zag dat het niet goed was en legde zijn roer vast en snelde naar haar toe. Aanspreekbaar was ze niet dus er moest hulp komen. Snel rende hij terug naar de kajuit om zijn mobieltje te pakken. Onmiddellijk zag hij dat er geen bereik was. Dan maar de marifoon gebruiken. De Loodsboot die net voor het containerschip voer zag het gebeuren en kwam met grote snelheid dichterbij. Een van de bemanningsleden sprong op de voorplecht van hun boot en voelde de pols van de vrouw. Zwaaide naar de man aan het roer van de loodsboot en liet Kees weg varen van het naderende containerschip. Met een kussentje onder haar hoofd werd Maaïke in de gaten gehouden. Het duurde een hele tijd voordat er een helikopter verscheen. Een man met bij zich een soort baar waar de vrouw in kon liggen werd op hun boot neergelaten. Zonder veel poespas werd Maaïke in de mand gelegd en verdween in de helikopter. "Ze gaan naar Rotterdam, vaar naar Hoek van Holland, dan zullen wij de havenmeester ondertussen inlichten," zei de man van de Loodsboot en vertrok meteen weer om verder te gaan

met zijn werk.
In de jachthaven van Hoek van Holland werd Kees opgewacht door de havenmeester die hem een plekje aanwees. "Sluit hem goed af meneer, en als ik u was nam ik een taxi, dat is sneller dan de trein." Bij aankomst in het Erasmus medisch centrum kreeg hij van een arts het trieste nieuws te horen dat Maaïke onderweg naar het ziekenhuis was overleden. Verdwaasd liep hij achter de dokter aan naar een kamer waar een paar zusters net bezig waren om haar te verzorgen. Ze keken hem vreemd aan, alsof ze zeggen wilden wat kom jij hier doen. Hij liep naar het raam en staarde naar buiten. Toen schoot het hem in zijn gedachten, dit wilde hij niet. Nee, geen lijken zien. Hij had er in zijn tijd dat hij nog werkte al te veel gezien. En dan die situatie toen de opa van Maaïke was gestorven en haar vader hem vroeg mee te gaan. Drie keer had de man die hen naar het mortuarium bracht het verkeerde gordijn geopend. Zonder wat te zeggen liep Kees de kamer uit. Rende naar de lift en ging naar beneden. Daar stond hij dan buiten. Wat nu? Hij moest naar huis, om van alles te regelen en naar de boot om met de havenmeester te praten over een tijdelijke ligplaats. Bij de taxistandplaats staat slechts één taxi. "Naar het station meneer!"

De chauffeur knikt en laat hem plaats nemen. "Haast?" vraagt de chauffeur. In korte zinnen vertelt hij wat er gebeurd is. De chauffeur zegt niets. Bij het station aangekomen stapt de chauffeur uit en opent de deur. Kees heeft zijn portemonnee al in zijn hand als hij uitstapt. "Gecondoleerd meneer, eh, laat maar zitten, je hebt al zorgen genoeg," zegt de chauffeur. Kees bedankt hem en geeft een hand. Loopt weg maar draait zich nog eens om.

De chauffeur had al plaats genomen maar ziet het toch. Hij drukt op de claxon waardoor iedereen kijkt. Kees rent de hal van het nieuwe stationsgebouw in en kijkt op één van de monitors. Na vijf minuten wachten komt de sprinter op spoor 1. Hij checkt in en rent de trap op. Op het moment dat hij binnen stapt klinkt het scherpe fluitje van de conducteur. Gecontroleerd wordt hij niet, dus blijft hij maar naar buiten kijken en ziet het leven voorbij flitsen.

Als Kees veel vroeger dan normaal de straat in fietst, ziet hij een zilverkleurige Ford Mondeo, die voor zijn huis geparkeerd stond, weggrijden. Hij graaft in zijn gedachten maar kan niemand bedenken in zijn kennissen, of familiekring die zo'n auto heeft. Via het pad achterlangs fietst hij naar de achterkant van zijn huis. Als hij de fiets heeft opgeborgen in de schuur aan het einde van de tuin, ziet hij dat zijn vrouw Maaïke de achterdeur opendoet. Als hij vlakbij haar is, merkt ze hem pas op en zegt verbaasd: "Wat ben jij vroeg vandaag!" Hij kijkt haar aan en vertelt dat hij de komende nacht moet werken. Kees, nog werkzaam bij de spoorwegen, is een soort baanwerker met de specialiteit wissels, overwegen en seinstelsels. "Och, is het weer zo ver, is het enige wat ze zegt en gaat achter hem de keuken in. Over de zilvergrijze Ford Mondeo praat hij maar niet. Hij loopt meteen door naar de gang waar hij zijn schoenen uitdoet en de slippers aanschiet. Als hij terugkomt in de kamer vertelt hij dat hij die avond om ongeveer tien uur weg moet voor een spoed reparatieklus. "En waarom ben je dan nu al thuis?"

"Ja, ik moet de wettelijke voorrust hebben maar daar kom ik niet aan en kan die uren als overuren schrijven. Het werk zal zeker tot morgen acht uur duren." Hij opent de deur naar de gang. "Ik ga even kijken of er nog belangrijke mail is," roept hij als hij al op de trap is. Hij checkt de mail en gaat naar beneden. In de stoel vlak bij het raam probeert hij een dutje te doen. Het is klokslag negen uur als hij op zijn fiets stapt en vertrekt. Het loopt heel anders dan verwacht. Het werk loopt uit en daarom is hij pas de volgende ochtend tegen negen uur terug en ziet dat Maaïke al naar haar werk is. Maaïke werkt op een administratiekantoor en doet dat drie en een halve dag in de week. Hij eet wat en gaat douchen. Daarna kruipt hij in bed. Als Maaïke tegen één uur thuis komt, ligt Kees nog in bed. Wakker geworden door het openen en dicht gaan van de voordeur staat hij op en gaat naar de badcel om te plassen. Als ze de trap op is gegaan en de slaapkamerdeur opent staat hij plots achter haar. "Ik ga nog wat liggen want ik moet vannacht weer werken," vertelt hij haar. Ze kijkt hem verbaasd aan. "Ik dacht dat het maar voor één nacht was?" "Het is uitgelopen en het liep allemaal niet zoals het behoorde." "Wat een klote bedrijf zeg, het gaat nooit in één keer

goed bij jullie." Kees zegt niets en gaat weer te bed. Maaïke gaat naar beneden en pakt de telefoon. Het is al tegen vier uur als Kees beneden komt en Maaïke in de keuken aantreft. "Ik ga vanavond na het eten nadat de afwas is gedaan naar Maria," zegt ze. Maria is een oude vriendin van Maaïke. Ze kennen elkaar al sinds de middelbare school. Er wordt niet veel gezegd tijdens het eten. "Ga jij maar, ik was wel af, dat kleine beetje lukt me wel," zegt Kees tegen haar. Zij ziet haar kans schoon en is al snel weg. Hoezo naar Maria, denkt ze, die woont al jaren in het buitenland maar dat weet Kees niet. Ze stapt in haar auto en rijdt de straat uit. Kees wast af en laat het op het rek drogen. Weet eerst niet wat te doen maar gaat dan naar zijn werkkamer en zet de computer aan. Hij checkt de mail en ziet dan op zijn horloge dat hij snel wat te drinken moet maken en boterhammen voor aankomende nacht. Het is half tien als hij alles afsluit en de deur uitgaat. Het werk vordert in tegenstelling tot de afgelopen nachten voorspoedig en kan tegen half twee alweer naar huis. Hij parkeert de auto aan het begin van de straat want hij ziet dat Maaïke nog niet thuis is. Zet zijn auto tussen twee andere en gaat het huis in. De klok slaat half drie als hij de trap opgaat

naar de slaapkamer. Hij kleedt zich uit en stapt in bed. Het is op de wekker half zes als hij wakker wordt van een auto die op de oprit parkeert. Hij draait zich om en doet alsof hij slaapt. Hij merkt dat Maaïke verbaasd is als ze de kamer inkomt. "Slaap je?" vraagt ze. Kees draait zich om en kijkt alsof hij het nog niet weet op de wekker. "Waar kom jij vandaan?" vraagt hij. Ze geeft geen antwoord. "Wat ben jij vroeg?" vraagt ze als wedervraag. Ze vertelt dat ze problemen had met de auto, maar Kees vindt het maar een raar verhaal.

Maaïke loopt de kamer uit en gaat naar de badkamer. Even later hoort hij de douche. Hij staat op en loopt naar de badkamer.

"Ben jij gek geworden. Wie gaat er nu om half zes nog douchen? Ik wil slapen hoor." Meteen pakt hij het truitje dat over de wasbak hangt. Houdt het voor zijn gezicht en ruikt een merkwaardige geur. Hij smijt het truitje in de hoek en verlaat de badkamer. Nog geen minuut later ligt hij weer in bed. Hij probeert te slapen maar kan die niet pakken. Als hij beneden komt is Maaïke weg. Een briefje op het aanrecht vertelt hem dat ze boos is op hem en vanavond later thuis is, zorg maar voor je zelf staat er als laatste zin.

Veel vroeger dan normaal maakt hij wat te eten, wast af en kleedt zich in een trui met spijkerbroek. Als hij zijn fiets wil pakken schiet hem te binnen, een pet. Hij rent naar binnen en zoekt in de kast naar een onopvallende pet. Een kleine vijftien minuten later staat hij verdekt opgesteld in een steeg schuin tegenover het kantoor waar Maaïke werkt. Ondanks dat het al tegen sluitingstijd is, branden er nog alle lampen op alle etages. Plotseling gaat de deur open en komen er mensen naar buiten. Och, hij kent er een aantal van, die hij gezien heeft op de zomer BBQ. Van Maaïke geen spoor. Een man in een net grijs pak komt naar buiten en steekt de straat over. Als hij in zijn auto wil stappen die in een parkeervak vlakbij Kees staat, schiet Kees hem aan. Doet snel zijn pet af en vraagt of Maaïke toevallig al weg is. De man kijkt hem aan. "Maaïke? Die had toch een verlofdag vandaag. Och, nou zie ik het, u bent haar man. Wist u dat niet? Och de mijne doet dat ook wel eens, gaat lekker shoppen en is gewoon op tijd thuis. Ik kom er later achter als ze vertelt wat ze gekocht heeft." Kees maakt zijn excuses en draait zich om. Hij pakt zijn fiets en gaat via het steegje richting het centrum. Vlakbij een ijssalon zet hij zijn fiets vast aan

een lantaarnpaal en gaat de salon in. Met een ijs van drie bollen verlaat hij de salon en wil naar zijn fiets lopen. Tegenover hem op de stoep passeert Maaïke, gearmd met een man die veel ouder is dan zij. Door zijn pet en slobbertrui valt hij niet op. Hij loopt een stukje de andere kant op en draait zich dan likkend aan het ijsje om. Ze zijn weg, Dan ziet hij een zilvergrijze auto weggrijden. Als zijn ijsje op is doet hij zijn fiets van het slot en gaat terug naar huis.

Het is al over tien en als Maaïke haar auto parkeert. "Moet jij vanavond niet werken," is het enige wat ze zegt als ze binnenkomt. Hij kijkt haar aan. "Nee ik had vandaag wat ze noemen narust, althans vanmiddag. Ik ben wat de stad in geweest en heb een ijsje gegeten in de hoofdstraat." Ze schrikt zichtbaar. Hij zegt niets over het feit dat hij haar gezien heeft. Er wordt die avond niets gezegd en tegen een uur of tien gaat Maaïke zonder wat te zeggen naar boven. Kees pakt de afstandbediening en zapt naar een andere zender. Op drie is spuiten en slikken. Even kijkt hij, maar het boeit hem niet en zapt door tot hij op National Geographic iets over vliegtuig crashes ziet. Als een kwartier later het programma afgelopen is, gaat ook hij naar boven.

Op de slaapkamer is het geluid te horen van een slapende Maaïke. Hij stapt in bed en valt al snel in slaap. Vrienden zeggen hem dat hij het moet bepraten maar daar voelt hij niet zoveel voor. Als het uiteindelijk toch gebeurt, lucht 't iets op. Een vriend doet hen het voorstel gedaan om wat vaker samen iets te ondernemen.

"Koop een zeilboot, dan heb je elkaar nodig tijdens het varen," zegt de vriend. Als ze beiden met vut kunnen, maar dat duurt nog even zullen ze een zeilboot kopen.

Als eerste gaan ze samen op vakantie. Om niet meteen helemaal op elkaar aangewezen te zijn, boeken ze een vakantie in een groepsreis.

4

Maar het loopt niet gesmeerd. En steeds heeft hij van die bijzondere neigingen, omdat zij hem door het vreemd gaan wel erg diep heeft geraakt. Als ze op een excursie naar de top van een berg gaan, gaat ze erg dicht aan de rand staan. Kees voelt de neiging haar te duwen maar er zijn anderen vlakbij dus doet hij,

om zich te bedwingen een paar stappen achterwaarts en loopt daarna langs de medereizigers in de richting van de bus. Nog maar nauwelijks bij de bus hoort hij een heftige woordenwisseling tussen Maaïke en wat omstanders. "Zagen jullie het echt niet, hij probeerde mij te duwen," roept Maaïke plotseling. Een van de erbij staande vrouwen loopt op Maaïke toe en geeft haar een klap in haar gezicht. Ik weet niet wat je wilt bereiken maar je man is al even weg hoor, kijk maar hij staat daar bij de bus. Met een hoog rode kleur loopt Maaïke bij de andere mensen weg. Later in het hotel, als ze alleen zijn, begint ze er over. "Ik wil terug naar huis, Kees, je wilde me van de berg duwen, ik voelde het." Kees lacht, en loopt naar de badkamer en neemt een douche. Als hij weer de kamer binnen komt begint ze er weer over. "Ik kan je alleen maar wijzen op wat de mensen die vlakbij je stonden hebben gezien. Ik liep weg voordat ik maar kon duwen, dus hou er mee op want je maakt je zelf belachelijk." De ruzie loopt zo hoog op dat ze naar hem toe komt en een klap in zijn gezicht geeft. Het bloed gutst over zijn gezicht vanuit zijn neus. Ze schrikt zichtbaar en rent naar de badkamer. Zijn overhemd en pantalon zitten onder het bloed.